

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **S. S.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Mgr. Karlem Horákem, advokátem,
sídlem Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí
a zemědělství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, č. j. 3538ZPZ/2018-3,
JID: 157402/2018/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 10. 2018,
č. j. 3538ZPZ/2018-7, JID: 164890/2018/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 10. 2018, č. j. 3538ZPZ/2018-3, JID: 157402/2018/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 10. 2018, č. j. 3538ZPZ/2018-7, JID: 164890/2018/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru životního prostředí, ze dne 28. 8. 2018, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

OŽP/316/2018, se pro vady řízení zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, č. j. 3538ZPZ/2018-3, JID: 157402/2018/KUUK, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18. 10. 2018, č. j. 3538ZPZ/2018-7, JID: 164890/2018/KUUK, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru životního prostředí, (dále jen „městský úřad“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. OŽP/316/2018. Tímto rozhodnutím městského úřadu byl žalobce uznán vinným tím, že dne 23. 4. 2018 usmrtil v rybářském revíru č. „X“ v k. ú. „X“ rybu druhu sumec velký (*Silurus glanis*) vykrvením bez jejího předchozího omráčení v rozporu s § 5i odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat“), čímž spáchal přestupek z nedbalosti popsáný v § 27 odst. 1 písm. h) zákona na ochranu zvířat, a za to mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč podle § 27 odst. 12 písm. a) téhož zákona a zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že od počátku trpí řízení vadou nedostatečného popisu skutku. Podotkl, že žádný správní orgán v popisu neuvedl denní dobu, kdy ke spáchání přestupku mělo dojít, přičemž jde nepochybně o údaj podstatný pro posouzení argumentů obhajoby. Konstatoval, že argumentují-li oba správní orgány ustanoveními rybářského řádu, z doslovného výkladu Kapitoly VIII Zacházení s ulovenými rybami vyplývá, že povinnost usmrcovat rybu s předchozím omráčením platí jen při vylovování ryby, přičemž v daném řízení bylo prokázáno, že sumce nelovil. Zdůraznil, že oba správní orgány úplně ignorovaly dokazováním nepochybně zjištěné skutečnosti, a to, že sumec ležel na mělčině několik hodin (nejméně tři) bez hnutí a byl smrtelně zraněn lodním šroubem, a tak jako tak by uhynul po útrapách v nejbližší době. Uvedl, že zjistil, že ryba žije, až v okamžiku, kdy do jejího těla vpravil nůž. Byl toho názoru, že by bylo proti jakékoli logice, aby se v této situaci sháněl po předmětu, kterým by rybu omráčil a její agónii jen prodlužoval; zcela logicky jednal tak, aby utrpení ryby zkrátil na minimum. Zdůraznil, že videozáznam nebyl proveden celý buď proto, že byl následně upraven, nebo proto, že začíná právě až v okamžiku, kdy je vidět usmrcování ryby. Pokud správní orgány vycházely z odborného vyjádření krajské veterinární správy, poznamenal, že ta posuzovala jeho jednání právě jen z tohoto neúplného videozáznamu a vůbec jí nebylo známo, že ryba již předtím byla smrtelně zraněna. Považoval svůj postup za legitimní ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) zákona na ochranu zvířat. Byl toho názoru, že usmrcení ryby, které provedl, nelze hodnotit jako týrání zvířete, ale právě naopak jako jednání vedoucí k jeho eutanázii. Uvedl, že zpočátku byl veden úmyslem odstranit uhynulou rybu a pustit ji na volnou řeku, později vzhledem k překvapivým okolnostem měl v úmyslu rybu usmrtit co nejrychleji, když zjistil, že není dosud uhynulá. Proto také nepátral po žádném předmětu k jejímu omráčení. Je tomu tak zejména z toho důvodu, že ryba dlouho ležela beze změny polohy na mělčině, kam byla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proudy řeky vyvržena. Podle jeho názoru se do té doby oprávněně domníval, že ryba již uhnila. Zdůraznil, že pokud správní orgány přesně neznají rozsah smrtelného poranění ryby, nemohou mu tuto skutečnost přičítat k tíži. Nemohou tedy dle žalobce dojít bez pochybností ani k názoru, že i přes takové zranění ryby bylo její usmrcení z jeho strany učiněno trýznivým způsobem, a nikoli dovolenou eutanázií. Konstatoval, že pokud by nevycházel z předpokladu, že ryba uhnila, rozhodně by se sumce takové délky a hmotnosti vůbec neodvážil dotknout, natožpak pak jej nožem usmrcovat; takové riziko by ve svém věku a zdravotním stavu nepodstupoval.

3. V další námitce spatřoval neúplnost dokazování v tom, že vůbec nebyl vyslechnut oznamovatel přestupku, což je pravděpodobně tatáž osoba, která pořídila videozáznam. Poznamenal, že přitom není rozhodné, zda provedení tohoto důkazů navrhoval, či nikoliv, městský úřad jej měl vyslechnout na základě zásady vyšetřovací. Žalovaný tento nedostatek nenapravil a ani městskému úřadu nevytkl. Trval na tom, že se přestupek nestal, neboť jeho skutková podstata nebyla naplněna. Namítal nepřiměřenost uložené sankce, neboť její výše vůbec neodráží skutkový stav zjištěný dokazováním. Uvedl, že společenskou škodlivost nemůže zvyšovat okolnost, že jde v jeho případě o opakovaný přestupek. Podotkl, že žalovaný vycházel patrně jen z evidence přestupků, aniž by provedl důkaz přestupkovým spisem městského úřadu sp. zn. OŽP 486/2016. Pokud by žalovaný provedl důkaz tímto spisem, zjistil by, že řízení bylo zastaveno, protože mu byla udělena bloková pokuta; nebezpečnost přestupku byla přitom naprosto bagatelní, šlo o několikaminutové zpoždění zápisu úlovku kapra obecného do rybářského deníku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Žalovaný konstatoval, že žalobce mohl sumce usmrtit pouze v souladu s § 5 odst. 1 zákona na ochranu zvířat. Žalovaný nijak nerozporoval tvrzení žalobce, že ryba byla poraněná, avšak v době, kdy ji žalobce usmrcoval trýznivým způsobem ubodáním a podřezáním bez předchozího omráčení silným úderem do hlavy, byla podle videozáznamu i podle výpovědi žalobce bezesporu živá a pociťovala bolest. Zdůraznil, že předmětné řízení o přestupku neřeší důvody opravňující k usmrcení ryby, ale nedovolený způsob jejího usmrcení. Jednání žalobce z hlediska objektivní stránky skutkové podstaty přestupku i společenské škodlivosti tohoto jednání spočívající ve způsobeném utrpení zvířete bylo v řízení závazně posouzeno v odborném vyjádření krajské veterinární správy.
5. Poznamenal, že čas spáchání skutku byl ve výroku rozhodnutí dostatečně specifikován uvedením dne, kdy byl skutek spáchán. V průběhu celého řízení byla přesná doba spáchání přestupku známa a nebyla sporná. Žalovanému nebylo zřejmé, jaký význam přisuzuje žalobce denní době spáchání přestupku při posouzení jeho odpovědnosti.
6. Zdůraznil, že předmětné jednání žalobce bylo hodnoceno jako přestupek pouze podle zákona na ochranu zvířat, pro naplnění skutkové podstaty v tomto případě není rozhodné, zda ryba byla trýzněna při lovu nebo při jiné činnosti. Poznamenal, že správní orgány ani při posuzování odpovědnosti, ani při stanovení výše trestu nevycházely z hypotézy, že ryba byla lovena/ulovena. Konstatoval, že videozáznam byl proveden celý tak, jak je založen ve správním spise, a nevidí v tom, že krajské veterinární správě nebyla vůbec známa skutečnost, že ryba byla již předtím smrtelně zraněna, důvod pro zpochybnění odborného vyjádření tohoto orgánu státní správy. Uvedl, že nepokládal předvolání oznamovatele přestupku za nezbytné k objasnění okolností případu, jednání žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dostatečně věrohodně zachycuje videozáznam a výpověď žalobce ze dne 24. 5. 2018. Trval na tom, že sankce ve výši 50 000 Kč odpovídá společenské škodlivosti přestupku a že městský úřad výši trestu dostatečně zdůvodnil.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Soud předně zdůrazňuje, že městský úřad si správně vyžádal podle § 24a odst. 5 věty první zákona na ochranu zvířat odborné vyjádření krajské veterinární správy, které je svou povahou závazným stanoviskem ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Krajská veterinární správa v odborném vyjádření ze dne 23. 5. 2018 uvedla, že posoudila skutkový stav údajného týrání zvířete uloveného sumce tak, že se jedná o týrání tohoto zvířete. Podle § 149 odst. 5 věty první správního řádu přitom platí, že si odvolací orgán vyžádá změnu nebo potvrzení závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Žalobce v odvolání podaném prostřednictvím svého právního zástupce zpochybňoval správnost odborného vyjádření krajské veterinární správy, neboť namítal, že nebyla správně posouzena skutečnost, že rybu nelovil, že nešlo o zdravé zvíře, ale naopak o zvíře poraněné, jemuž chtěl především zkrátit utrpení. Dále žalobce v odvolání namítal, že usmrtil sumce v souladu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona na ochranu zvířat. Za tohoto stavu byl žalovaný povinen v rámci odvolacího řízení si vyžádat potvrzení nebo změnu odborného vyjádření ze strany Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy. Žalovaný tak však neučinil a ve věci rozhodl bez stanoviska Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS, www.nssoud.cz, „[j]estliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé“. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s § 149 odst. 5 věty první správního řádu, v čemž soud shledává podstatné porušení řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Soud dále zdůrazňuje, že ve výroku rozhodnutí o přestupku musí být přestupek vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o přestupku proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, www.nssoud.cz). Obecně dále platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35, www.nssoud.cz), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66, www.nssoud.cz).
11. Ve výroku rozhodnutí městského úřadu je přestupek specifikován pouze dnem jeho spáchání, neboť městský úřad jej popsal tak, že žalobce dne 23. 4. 2018 usmrtil v rybářském revíru č. 441024 Labe 8 v k. ú. Lovosice rybu druhu sumec velký (*Silurus glanis*) vykrvením bez jejího předchozího omráčení. Je tedy zjevné, že v popisu skutku ve výroku rozhodnutí městského úřadu chybí určení času jeho spáchání, čímž není zajištěna jeho nezaměnitelnost s jiným přestupkem. Uvedená vada nicméně sama o sobě s ohledem na specifické okolnosti daného případu není takovou vadou, pro kterou by soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů.
12. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu městský úřad nepředvolal a nevyslechl jako svědka oznamovatele přestupku, jehož totožnost městský úřad znal (pan Z. W., člen rybářské stráže). Pan W. by se přitom mohl vyjádřit k tomu, jak se o spáchání přestupkového jednání dozvěděl, kdo byl pořizovatelem videozáznamu, a pokud byl přestupkovému jednání přítomen, mohl popsat též okolnosti spáchání přestupku. Tato svědecká výpověď tedy mohla významně přispět ke zjištění toho, za jakých konkrétních okolností žalobce sumce usmrtil. Městský úřad tedy měl přistoupit k provedení výslechu pana W., neboť ten byl potřebný k řádnému zjištění skutkového stavu. Místo toho, aby byl vyslechnut pan W., městský úřad jako svědky vyslechl pana J. G. a pana J. M., kteří však vytýkanému přestupkovému jednání žalobce vůbec nebyli přítomni. Jejich výpovědi tedy byly pro dané přestupkové řízení naprosto nepoužitelné. Dále městský úřad jako svědka vyslechl pana L. E., který vypověděl, že při plavbě na loďce zpozoroval na hladině ležet sumce břichem vzhůru; z druhé strany řeky pak viděl přijet žalobce na kole, jak tam něco dělal, potom zmizel a vrátil se s tyčí a něco strkal po proudu. Ani výpověď pana E., jenž viděl žalobci vytýkané jednání z velké vzdálenosti, tedy nemohla přispět k osvětlení konkrétních okolností přestupkového jednání žalobce. Soud shrnuje, že tím, že nebyl vyslechnutý oznamovatel přestupku, jehož výpověď by mohla být pro zjištění skutečného stavu věci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

významná, nebyl dosud řádně zjištěn skutkový stav. V tom soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

13. Výše popsané procesní vady jsou důvodem, pro který soud přistupuje ke zrušení rozhodnutí správních orgánů. Za této situace považuje soud za nadbytečné se zabývat dalšími námitkami žalobce, neboť jejich hodnocení považuje vzhledem k subsidiaritě soudního přezkumu za předčasné.
14. Pro úplnost považuje soud za nezbytné vyjádřit se i k namítané nepřiměřenosti uložené pokuty. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, publ. pod č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Přestože se městský úřad odůvodnění výše pokuty věnoval podrobně na 3 stranách svého rozhodnutí, zcela při zvažování výše pokuty pominul zkoumání majetkových poměrů žalobce. Tento nedostatek nenapravit ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Správní orgány se tedy opomenuly zabývat jedním z kritérií pro určení výše sankce, a to tím, zda pokuta ve výši 50 000 Kč nemůže mít pro žalobce likvidační charakter. Sama nezbytnost hodnotit majetkové poměry žalobce přitom mohla správním orgánům vyplynout již z pouhého faktu, že žalobce je starobním důchodcem, přičemž je obecně známou skutečností, že výše starobních důchodů je hluboko pod úrovní hodnoty průměrné mzdy. Soud proto uzavírá, že správní orgány nezjistily řádně všechny okolnosti nutné pro posouzení toho, zda pokuta, jejíž výše převyšovala příjmy žalobce za několik měsíců, nebyla žalobci uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Ani z tohoto pohledu by rozhodnutí správních orgánů nemohla obstát.
15. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil. Vzhledem k tomu, že vytýkanými vadami řízení je stíženo primárně rozhodnutí městského úřadu, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také rozhodnutí městského úřadu. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
17. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 8 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 1 500 Kč za podání žaloby a 500 Kč za přiznání odkladného účinku (žalobci bylo usnesením zdejšího soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 15 A 231/2018-24, přiznáno osvobození od soudních poplatků ve výši 50 %), z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); podání žaloby – Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. d)], a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.